

Κάθεσμα

*για συζροακή καηιέρηεια/παραγωγή προϊόντων
διατροφής και οικιακής χρήσης και ηειουργία
εργαστηρίων αυτομόρφωσης*

Η σύγχρονη ζωή ορίζεται μέσα στα πλαίσια που θέτει το καπιταλιστικό σύστημα και οι κρίσεις του. Η επιβίωση περνάει μέσα από τα ράφια των σουπερμάρκετ και η καταναλωσή εμπορευμάτων μοιάζει μονόδρομος. Έχει καλλιεργηθεί συστηματικά η εντύπωση πως τα προϊόντα που καταναλώνουμε δεν μπορούμε παρά να τα βρούμε έτοιμα και τυποποιημένα, ανίκανοι να τα παράγουμε οι ίδιοι. Μπροστά σε αυτήν την πραγματικότητα, όπου η παραγωγική διαδικασία μπορεί να είναι μόνο έργο κάποιων “ειδικών”, παραβλέπουμε την επεξεργασία που υφίστανται τα προϊόντα που φτάνουν στα χέρια μας, την οποία αφενώς τη θεωρούμε δεδομένη και αναγκαία, αφετέρου, όμως, είναι καταστροφική σε πολλαπλά επίπεδα, τόσο για την ίδια τη ποιότητα των προϊόντων, όσο και για το περιβάλλον.

Βιώνοντας λοιπόν, τη ζωή στη καπιταλιστική μητρόπολη έχουμε αποδεχτεί λίγο-πολύ το ρόλο μας ως καταναλωτές προϊόντων με την παραγωγή των οποίων δεν έχουμε καμία σχέση. Επιπλέον, αγνοώντας ότι στο γενικότερο πλαίσιο που κρυβεται πίσω από τις βιτρίνες της αγοράς

επικρατεί το κυνήγι για τη συγκέντρωση χρήματος, επιδιώμαστε στην εξασφάλιση υλικών αναγκών τις οποίες, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, θα μπορούσαμε να τις ικανοποιήσουμε μόνοι μας (τουλάχιστον όσες δεν προσπαθούν να καλύψουν άλλου είδους κενά στη ζωή). Η άγνοια και η συνήθεια είναι η αρχή ενός φαύλου κύκλου που οδηγεί στη συντηρηση και τη γιγάντωση μιας σειράς προβλημάτων που έχουν αρχίσει να κάνουν αισθητή την ύπαρξή τους στον καπιταλιστικό πολιτισμό της

κατανάλωσης όπως αυτός έχει οικοδομηθεί στις σύγχρονες κοινωνίες. Δεν παύουν να δημιουργούνται πλασματικές ανάγκες και συνεπακόλουθα να δημιουργούνται και να καταναλώνονται πολλά περισσότερα προϊόντα από αυτά που αντιστοιχούν στις πραγματικές ανάγκες μας.

Οι άμεσες επιπτώσεις στον τρόπο ζωής και το κυνήγι των προτύπων της “καταναλωτικής ευτυχίας” είναι μόνο η μία όψη του νομίσματος. Η παραγωγή έχει οδηγήσει σε μία υπερτροφική αγορά που ξεσπάει σε κρίσεις και υφέσεις. Ενώ το περιβάλλον στην εκμετάλλευση του οποίου βασίζεται έχει αρχίσει εδώ και καιρό να “δυσανασχεται” με κλιματικές αλλαγές, μαζικές αρρώστειες στην κτηνοτροφία και εξάντληση των πλουτοπαραγωγικών πόρων, φέρνοντας στην επιφάνεια νέα αδιέξοδα. Οι συνέπειες, λοιπόν, της βουλιμίας του καπιταλισμού πλέον έχουν αρχίσει να διαφαίνονται στη συστημική, οικονομική, κλιματική και κοινωνική κρίση των ημερών.

Προκειμένου, να επιβραδυνθεί λίγο η καταστροφική επέλαση του σύγχρονου τρόπου ζωής στους πόρους (φυσικούς και ανθρώπινους) που θρέφουν και συντηρούν το καρκινικό αυτό σύστημα, εφευρέθηκε η μοντέρνα εκδοχή του, ο λεγόμενος “πράσινος” καπιταλισμός. Χρησιμοποιείται ο παραπλανητικός όρος “βιώσιμη” ή “αιεφόρος ανάπτυξη” για να αμβλυθούν οι ενδεχόμενες αντιδράσεις από την κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα στοιχειοθετείται η ίδια πορεία της συνεχιζόμενης κυριαρχίας πάνω σε έμβια και μη (γη, αέρας, νερό) όντα, και με νέα τεχνοκρατικά μέσα (βιοτεχνολογία). Χωρίς, βέβαια, να αντιμετωπίζεται το πρόβλημα στη ρίζα του, με ήδη φανερές πολλές μη-αντιστρεπτές επιπτώσεις στην κοινωνία και στο ευρύτερο οικοσύστημα.

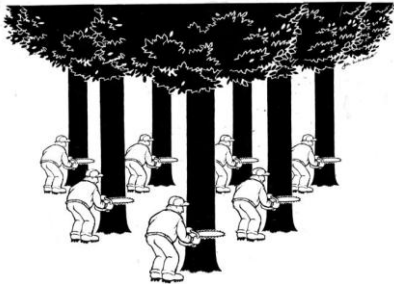

Δίδονται οικονομικά κίνητρα στις επιχειρήσεις μεγάλης κλίμακας από κυβερνήσεις και

διακρατικούς οργανισμούς, προκειμένου η αποκόμιση οφέλους-κέρδους να γίνεται με “πράσινο” τρόπο. Έτσι, παρατηρούνται φαινόμενα όπως αυτό του Ομίλου Μυτιληναίου, που μετά τις μονάδες λιθάνθρακα, προχωρά στην κατασκευή και αιολικών πάρκων. Μια “ευαισθητοποίηση” καθαρά κερδοσκοπική από τις εταιρίες, με την εγκατάλειψη να δεσπόζει σε όσες εγκαταστάσεις δεν επιδοτούνται πλέον (όπως τμήματα αιολικών πάρκων στην Εύβοια). Προς αυτή την κατεύθυνση το κράτος εκπονεί σχέδια νόμου για εγκαταστάσεις μαζικής παραγωγής ενέργειας σε δημόσιες δασικές εκτάσεις, αντιλαμβανόμενο τη φύση ως μια τεράστια σφαίρα επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Οι απαιτήσεις του δυτικού καταναλωτικού προτύπου και η εξάντληση των ορυκτών καυσίμων, οδηγούν στην αναζήτηση νέων πηγών

ενέργειας. Προωθούνται τα βιοκαύσιμα (καύσιμα προερχόμενα από τη βιομάζα) ως “πράσινη” μορφή ενέργειας, χωρίς να συνυπολογίζεται η

προέλευσή τους. Οι φυτείες φοίνικα σε Μαλαισία και Ινδονησία και ζαχαροκαλάμου και σόγιας στη Βραζιλία για την παραγωγή βιοκαυσίμων, αποτελούν την κύρια αιτία αποψίλωσης των τροπικών δασών. Ενώ, την ίδια στιγμή, αχανείς εκτάσεις καλλιεργειών

τροφίμων “επιτάσσονται” για τις αυξημένες ενεργειακές ανάγκες της Δύσης (κάτι που συντελεί και στην αύξηση των τιμών των τροφίμων), και μάλιστα από περιοχές που το επισιτιστικό έλλειμμα είναι ιδιαίτερα έντονο. Έτσι, φτάνουμε να ζούμε το φαινόμενο να παράγεται η διπλάσια από τη απαιτούμενη τροφή για τον πληθυσμό της γης (ένα μεγάλο μέρος της οποίας χρησιμοποιείται για ζωοτροφές και βιοκαύσιμα), και εκατομμύρια άνθρωποι να πεθαίνουν από την πείνα.

Οπότε γίνεται αντιληπτό πως το ενεργειακό με το διατροφικό ζήτημα είναι άμεσα συνδεδεμένα, με τη διαχείριση και την πρόσβαση σε ενεργειακούς και διατροφικούς πόρους να γίνεται από λίγες μεγάλες εταιρείες. Η παγκοσμιοποιημένη εκβιομηχανισμένη γεωργία δημιουργεί ένα πλέγμα εξάρτησης των τοπικών οικονομιών τροφίμων από αυτές τις πολυεθνικές, μέσω του ελέγχου των τιμών των διατροφικών προϊόντων (έλεγχος παραγωγής, εξαγωγών, μεταφορών, αποθεμάτων και μονοπώλιο σπόρων και αγροχημικών). Δεν είναι τυχαίο πως η Cargill (25% των δημητριακών παγκοσμίως) και η

Monsanto (90% των μεταλλαγμένων σπόρων) διπλασίασαν τα κέρδη τους τη χρονιά που ξέσπασε η κρίση.

Όσον αφορά την κλιματική αλλαγή, την ίδια ώρα που προκαλούνται εκτεταμένες πλημμύρες και ξηρασίες (Αργεντινή, Αυστραλία), εξαφάνιση οικοσυστημάτων και μετανάστευση πληθυσμών εξαιτίας των ακραίων αυτών καιρικών φαινομένων, η “λύση” εστιάζεται κυρίως στην προσαρμογή της οικονομίας της ελεύθερης αγοράς στην καταπολέμηση της ρύπανσης. Με την απελευθέρωση του εμπορίου ρύπων μπορούν οι χώρες και οι επιχειρήσεις της Δύσης να συνεχίσουν να μολύνουν είτε αγοράζοντας φτηνά δικαιώματα ρύπων από χώρες και επιχειρήσεις με χαμηλότερες του

ορίου εκπομπές είτε μεταφέροντας σε αυτές βιομηχανικές μονάδες. Επομένως, στις παγκόσμιες συνέπειες που προκαλεί η αχαλίνωτη ανάπτυξη της Δύσης, τη λύση καλείται να δώσει ο φτωχός αναπτυσσόμενος κόσμος.

Από τη μεριά τους, οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις στηρίζουν το ξεπούλημα του φυσικού κόσμου με την ανάπτυξη πράσινης επιχειρηματικότητας, με τη συνεργασία δημόσιων, ιδιωτικών επιχειρήσεων και τη συμμετοχή τραπεζών. Επίσης, μαζί με κρατικούς φορείς (ΥΠΕΧΩΔΕ), επιχειρηματίες και καθεστωτικά μέσα χειραγώγησης (πχ ΣΚΑΙ) προασπίζονται την αξιοποίηση του εθελοντισμού ως κοινωνικό κεφάλαιο για την Πράσινη Ανάπτυξη. Λίγο παραπέρα, όμως, οι ίδιοι φορείς και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω τους, γεμίζουν με τσιμέντο βουνά και δάση, εκτρέπουν ποτάμια χάριν της ανάπτυξης εξαφανίζοντας την βιοποικιλότητα, καλύπτουν τη μόλυνση από τις βιομηχανίες και τις επιπτώσεις της “πράσινης” τεχνολογίας στο περιβάλλον... Παρελκόμενο

αυτής της ευαισθητοποίησης η κατανάλωση “πράσινων” προϊόντων και υπηρεσιών (στα super-market γίνεται το 40-50% του τζίρου των βιολογικών προϊόντων), αποτελώντας πολλές φορές και τη μόνη σχέση του ανθρώπου με τη φύση.

Πρόκειται για μη-ριζοσπαστικά και άμεσα αφομοιώσιμα διλλήματα, με τον εθελοντή σε θέση πιονιού να προσφέρει αφιλοκερδώς τις υπηρεσίες του, όταν γύρω του τα επιχειρηματικά “οικολογικά” συμφέροντα μοιράζονται αμύθητα ποσά ... Ακόμα, με την ψευτοενεργοποίησή του με τον εθελοντισμό (οικολογική οδήγηση, ανακύκλωση κλπ), δημιουργείται η ψευδαίσθηση στους πολίτες ότι συμβάλλουν στην καλυτέρευση της ζωής τους και νιώθουν πως καταπολεμούν την απάθεια και τον εξατομικευμένο τρόπο ζωής. Την ίδια στιγμή το παραπάνω λειτουργεί και ως μοχλός αποσυμπίεσης, εκτονώνοντας τις αντιδράσεις για τους ίδιους τους μηχανισμούς που προκαλούν το πρόβλημα. Το κράτος και το κεφάλαιο όχι μόνο απενοχοποιούνται επιδεικνύοντας ένα -ανύπαρκτο- κοινωνικό και οικολογικό προφίλ, αλλά και εκμεταλλευόμενα τις προβληματικές που παρουσιάζουν οι Μ.Κ.Ο. και οι υπόλοιποι “ευαισθητοποιημένοι” φορείς, σε τελικό επίπεδο ενδυναμώνονται.

Από την άλλη, ανατίθεται σε “ειδήμονες”, επαγγελματίες περιβαλλοντιστές να δώσουν τα έτοιμα -ανώδυνα για το σύστημα ή σε σύμπλευση με αυτό- πακέτα λύσεων. Έτσι, αφενός δημιουργείται μια άτυπη ιεραρχία με την παραχώρηση άκριτης εμπιστοσύνης στην “αυθεντία” της δράσης τους και στο “ελικρινές” ενδιαφέρον τους και αφετέρου, η γνώση κατακερματίζεται και διαμοιράζεται σε μορφή κουτιού με στενά όρια. Η άγνοια και η αμορφωσιά αποτελούν όπλα της εξουσίας για να

κατευνάσουν, να καταστείλουν συνειδήσεις και να αποπροσανατολίσουν τα ανήσυχια πλήθη.

Αντ'αυτού προτάσσουμε τη διεύρυνση της αυτομόρφωσης και της αυτονομίας και τη συμμετοχή του ατόμου σε **αυτοοργανωμένα** και **αντιιεραρχικά**

εγχειρήματα, βασιζόμενα στις αρχές της **αντιεμπορευματικότητας** και της **αλληλεγγύης**. Αυτά, λειτουργώντας επιθετικά προς το υπάρχον κοινωνικό γίγνεσθαι αποτελούν ψήγματα νέων δομών για την αυτοδιευθυση της κοινωνίας .

Αρχικά, αυτό επιτυγχάνεται μέσω της συνειδητοποίησης και της συνδιαμορφωσης σε συλλογικές διαδικασίες είτε σε επίπεδο κοινότητας είτε στη μορφή μιας πολιτικής ομάδας με τα χαρακτηριστικά που αναφέρθηκαν. Και σε δεύτερο βαθμό, μέσω της συνεργασίας και αλληλοστήριξης των επιμέρους εγχειρημάτων, με σκοπό την ενδυνάμωση του αγώνα και τη μετάδοση των αρχών της συλλογικοποίησης και αυτοοργανωσης σε όσο το δυνατόν ευρύτερο κομμάτι της κοινωνίας.

Ζώντας την πραγματικότητα της καπιταλιστικής μητρόπολης αποφασίσαμε να διευρύνουμε τις εστίες αντίστασης και σε θέματα διατροφής και κατανάλωσης. Και αυτό διότι αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με τις λογικές ελέγχου, εμπορευματοποίησης και μεσαζόντων που τη διέπουν. Μέσα από κοινές ανησυχίες, ζυμώσεις και επιθυμία επαναπροσδιορισμού των καθημερινών μας αναγκών, άτομα από το κτήμα της Κατάληψης Πραποπούλου επιδιώκουμε τη δημιουργία δομών και δυναμικών και σε αυτά τα επίπεδα.

Από τη μια πλευρά στοχεύουμε στην **αυτομόρφωση και τη θεωρητική ενασχόληση** με σκοπό τόσο τη δική μας εμβάθυνση - ως παιδιά της πόλης(ακόμα) - όσο και την παραγωγή ενός επιθετικού προς τις κυρίαρχες δομές και νοοτροπίες πολιτικού λόγου. Από την άλλη, σε μια λογική **πρακτικού πειραματισμού** σκοπεύουμε να καταπιαστούμε στο άμεσο ή απώτερο μέλλον με **συλλογική καλλιέργεια***, **παρασκευή προϊόντων διατροφής και οικιακής χρήσης** (κρασί, μπύρα, ψωμί, καθαριστικά και προϊόντα υγιεινής) και με **εργαστήρια αυτομόρφωσης** (επισκευής ποδηλάτων).

*ενίσχυση της τοπικής παραγωγής, συλλογική καλλιέργεια με παραδοσιακούς σπόρους, απαλλαγμένα από μεταλλαγμένα και χημικά, διάδοση μιας αντικαταναλωτικής κουλτούρας, με σεβασμό στη βιοποικιλότητα και στο φυσικό περιβάλλον.

πρωτοβουλία από κατάληψη κτήματος Πραποπούλου

Διευθυνση: Προφήτη Ηλία 49, Πολύδροσο Χαλανδρίου

Μπορείτε να έρθεις μαζί μας σε **επικοινωνία** στο χώρο της κατάληψης κάθε:

Τρίτη (συνέλευση κατάληψης), **Τετάρτη** μετά τις 18:00 και **Κυριακή** από τις 12:00.

<http://protouvouliaxalandriou.blogspot.com/>

praposquat@espiv.net